Sportul Magazin

DESPRE CURAJ

Oare ar putea cineva despărți vreodată noțiunea de curaj, de triumful sportiv? Oare ar putea cineva să elimine din constelația de virtuți a unui campion autentic, tocmai astrul neperisabil și strălucitor al curajului? Cine poate uita adevăratele recitaluri de curaj oferite cu dăruire de Voinescu „pantera neagră", de Mircea Dobrescu, minunatul boxer, poreclit de ziariștii farnczi Hercule de buzunar, de Irimescu și Pircălăbescu, imblînzitori ai mingii de rugby, speriosă ca o bufniță, de superba, atît de îndrăzneața ținnire a semifondistului Herb Eliot, de fulgerătoarele volțiuri ale hocheistului suedez Tumba Johansson, riscul înfruntat surîzător de marele as al volanului Campbel, de toate extraordinarele probe irecuzabile de curaj oferite de minunați cavaleri ai piscurilor?

În fiecare sport, oricît ar părea el de lesne de deprins și de puțin expus unor verificări fizice prea grave, e nevoie, incontestabil, de curaj, de marele, adevăratul, prețiosul curaj al celui ce știe, ce are conștiința clară a provocării pe care o aruncă corpului său, cronometrului, șansei, publicului, capriciilor atmosferice.

Și pe terenul de tenis și la masa de șah, pretutindeni, e nevoie de curajul de a Decide, de a Ataca, de a Forța, de a Cîștiga. Alături de grație, de ambiție, de inteligență, Curajul este și el unul dintre acordurile fundamentale, ale simfoniei sportive.

DAN MUTAȘCU

Patinajul și primele patinoare artificiale din lume

Pentru a aprecia intervalul de timp scurs pînă la apariția patinoarelor artificiale, eveniment care marchează o dată importantă în evoluția patinajului, este necesar să știm mai întîi cînd și unde a apărut patinajul, ramură sportivă așa de răspîndită astăzi.

Era firesc ca el să apară, încă din timpuri străvechi, în țările nordice, cu ierni lungi și zăpezi abundente, ca o necesitate, în vederea deplasării mai rapide.

Desigur că primele mijloace de alunecare erau departe de ceea ce numim astăzi **patine**. Astfel, prin sec. XI, se aluneca pe lacurile înghețate din jurul Londrei cu „patine" confecționate din maxilare de cal sau bou. La British Museum se păstrează asemenea exemplare.

Patinele, apropiate în ce privește concepția celor actuale, au apărut în Olanda, de unde prin 1660 au trecut în Anglia. Se știe sigur că, în 1662, gentlemenii englezi patinau pe gheața lacului din parcul palatului londonez Saint James.

În sec. XVIII acest sport cucerește Franța, de unde, curînd, se răspîndește, ca o modă, și în alte țări. Din această epocă sînt citați ca fervenți patinatori Goete, Isabey, Lamartine și alte personalități din acel timp.

Începînd din a doua jumătate a secolului trecut, patinajul — atît cel de agrement, cît și cel de performanță — cîștigă tot mai mult „teren" în rîndurile publicului sportiv de pretutindeni. Era chiar „foarte la modă", după cum scrie un periodic al timpului, și celebrul compozitor francez Waldteufel a compus chiar un vals intitulat „Pas des patineurs".

În același timp, pentru practicarea acestui sport hivernal în bune condițiuni, devenea necesară și existența unor patinoare a căror gheață să corespundă cît mai bine scopului și anume: să fie curată, rezistentă la căldura atmosferică și să dureze o perioadă cît mai îndelungată.

Din cauză că gheața naturală nu satisfăcea în totul aceste cerințe, s-a trecut la construirea patinoarelor dotate cu gheață obținută pe cale artificială. Un procedeu simplu și ușor de realizat pentru fabricarea gheții, conceput de englezul K.B. Mupray, era deja intrat în uz și nu a fost greu să fie adoptat pentru construirea patinoarelor artificiale.

Noul procedeu consta în înlocuirea soluției concentrate de sare, ca amestec refrigerent, cu glicerină cu apă, soluție ce nu eroda tuburile metalice prin care circula.

Primul patinoar — **skating-rink** — la care, pentru obținerea gheții artificiale, s-a utilizat procedeul lui Mupray, a fost inaugurat la 7 ianuarie 1875, la Londra, și destinat membrilor Cercului de patinatori care luase ființă în acest oraș, precum și campionilor patinatori americani, veniți pentru antrenament. Cu toții au recunoscut superioritatea gheții artificiale față de gheața naturală.

Ecoul importantei realizări trece Canalul Mînecii, în Franța, unde, un grup de parizieni obțin concesionarea brevetului și, astfel, în toamna anului 1876, în cartierul Champs-Elysées din Paris, a luat ființă cel de al doilea patinoar artificial din lume.

Acestea au fost primele patinoare artificiale. Treptat, ele vor apare în toată lumea. Și iată că, în 1969, în Abidjan, capitala Coastei de Fildeș, s-a inaugurat primul patinoar artificial din Africa, pe care, în plină vară, un ansamblu vienez a prezentat un spectacol revuistic.

Constantin SIMIONESCU

JOCURILE OLIMPICE DE IARNĂ

Squaw Valley, 1960

În regia lui Walt Disney...

EDIȚIA A VIII-A

Locul: Squaw Valley (S.U.A.), altitudinea cca. 1900 m.
Data: 18—28 februarie 1960.
Participanți: 521 sportivi și 144 sportive din 30 de țări.
Sporturi în program: patinaj artistic (bărbați, femei, perechi), patinaj viteză (500 m, 1500 m, 5 000 m, 10 000 m — bărbați, 500 m, 1 000 m, 1 500 m, 3 000 m — femei), hochei pe gheață, schi nordic (15 km, 30 km, 50 km, sărituri de la trambulină, combinata nordică, ștafeta 4x10 km, biatlon — bărbați, 10 km, ștafeta 3x5 km — femei), schi alpin (coborîre, slalom, slalom uriaș — bărbați și femei)
Cel mai populat start: slalom uriaș bărbați (85 de concurenți din 21 de țări).
Sportivii români nu au participat la această ediție, România a militat pentru ținerea competiției de bob, dar organizatorii au renunțat la ea.

Pînă în 1955, despre Squaw Valley — numele acesta care evoca mai de grabă pe Fenimore Cooper sau pe Jack London — nu auzise nimeni. De fapt aici nici nu era o stațiune de sporturi de iarnă, înainte ca C.I.O. să-și dea consimțămîntul pentru organizarea jocurilor. Onorabilii membri au avut însă încredere în originalitatea americanilor, în spiritul lor practic, în abilitatea lor de a crea „peste noapte" și, astfel, nimeni nu s-a mai mirat că ceremonia de inaugurare s-a desfășurat după planurile lui... Walt Disney!

Așadar, căutătorii aurului olimpic pe schiuri și patine, se întîlnesc în California, la Squaw Valley (Valea indiencei), între contraforturile halucinante ale Sierrei Nevada. Participă aproape 700 de sportivi (521 bărbați și 144 femei) din 30 de țări. Dar recordul îl înregistrează reprezentanții presei: la Squaw Valley au venit 760 de reporteri, adică un ziarist și ceva la un concurent! Trimisul unui ziar din Helsinki parcurge el însuși traseul probei de 50 de km pentru a relata cît mai exact peripețiile cursei și are astfel norocul să anunțe primul victoria compatriotului său Kalevi Hamalainen.

De pe vîrful Little Papoose coboară vertiginos schioara Andrea Mead-Lawrence, dublă campioană olimpică la Oslo, purtînd făclia. Flacăra olimpică a fost adusă cu avionul din valea Morgedal, din regiunea norvegiană Telemark, patria primilor schiori moderni. De la Los Angeles, unde a aterizat avionul, 600 de sportivi au purtat torța, prin schimburi de ștafetă, pînă la Squaw Valley. Cunoscutul actor Charles Laughton declamă un fel de odă olimpică. Apoi, patinatoarea Carol Heiss depune jurămîntul în numele tuturor. Regia o la înălțime...

Dramatică este desfășurarea probei de 4 × 10 km. În ultimul schimb finlandezul Veikko Hakulinen îl întrece cu o lungime de schi pe norvegianul Haakon Brusveen, care va cîștiga în schimb cursa de 15 km. Suedezul Sixten Jernberg cucerește medalia de aur la 30 km.

Două probe clasice, care făcuseră faima sportivilor scandinavi, sînt cîștigate pentru prima oară de sportivi din Europa Centrală: factorul postal Georg Thoma la combinata nordică și thuringianul Helmut Recknagel la sărituri de la trambulină (ambii din echipa comună a Germaniei).

Surprizele se țin lanț în probele alpine: francezul Duvillard, austriecii Schranz și Molterer ocupă locuri mediocre. Elvețianul Roger Staub la slalom uriaș, francezul Jean Vuarnet la coborîre și austriacul Ernst Hinterseer la slalom special sînt campionii neașteptați.

Întrecerile de patinaj viteză relevă din nou măiestria sportivilor sovietici. „Patinatorul atomic" Evgheni Grișin cucerește două medalii de aur și coboară sub 40 s recordul mondial (39,6) în proba de 500 m. Lidia Skoblikova, o învățătoare din Celeabinsk, nu se lasă nici ea mai prejos obținînd două titluri olimpice. Carol Heiss la patinaj artistic, echipa S.U.A. la hochei pe gheață, Maria Gusakova la 10 km fond schi sînt alți învingători ai celei de a VIII-a „Olimpiade albe", la care echipa U.R.S.S. a ocupat primul loc în clasamentul (neoficial) pe țări, cu 7 medalii de aur, 5 de argint și 9 de bronz.

Pentru prima oară în istoria jocurilor dispar din program probele de bob și apar în schimb cele de patinaj viteză pentru femei și proba de biatlon.

Distanța prea mare și nivelul încă nu tocmai ridicat al sporturilor de iarnă la noi — în raport cu cerințele mondiale — fac inoperantă participarea sportivilor români.

Triplă victorie sovietică la 10 km. Pe podium, schioarele Gușakova, Baranova și Eroșina

MARI CAMPIONI

VEIKKO HAKULINEN, născut la 4 ianuarie 1925, schior finlandez de o uimitoare rezistență, care putea face față — în condițiile concurenței la cel mai înalt nivel — greutăților unei curse de 10 km, ca și alteia de 50 km. Buchetul de medalii olimpice pe care le-a cules face din el unul dintre cei mai distinși concurenți olimpici. A fost campion olimpic în probele de 50 km (1952), 30 km (1956) și ștafetă 4x10 km (1960). Posedă alte trei medalii de argint și una de bronz din aceeași perioadă și de la aceleași probe. A fost campion mondial la proba de 15 km (1954 și 1958) și la ștafeta de 4x10 km (1954).

HALLGEIR BRENDEN, născut la 10 februarie 1929, schior fondist norvegian, excelent om de echipă, a participat la 3 ediții ale Jocurilor Olimpice de iarnă, reușind să obțină două medalii de aur (în proba de 18 km în 1952 și în cea de 15 km în 1956) și două de argint (în ștafeta de 4x10 km în 1952 și 1960).

VEIKKO HAKULINEN

OCTOGENARUL STELIAN AFTEMIE — PIONIER AL SPORTULUI ROMÂNESC

● De la țurcă și mijoarcă la rugby ● Coautor cu Gh. Țicleanu la întemeierea echipei Sportul studențesc ● Jucător și antrenor la „Arsenal"

În cartierul Floreasca, pe străzile cu nume ilustre de compozitori, întîlnești un bătrînel care în ciuda celor 80 de ani, se ține încă drept și vioi, iar în apartamentul său din str. Bach nr. 13, ai să găsești, de multe ori, sportivi mai tineri și mai virstnici, care discută cu amfitrionul tot ce este în legătură cu meciurile de rugby, dar și cu alte discipline: box, scrimă, oină.

„Toate aceste sporturi sînt cele pe care eu însumi le-am practicat în tinerețe și apoi, le-am introdus, ca antrenor, în rîndurile tinerilor muncitori de la Arsenalul Armatei. M-am familiarizat, în special, cu dreptunghiurile gazonate de rugby, flancate de „desenul" caracteristic al porților înalte.

Tot ce este manifestare sportivă îmi încîntă zilele în prezent, dar mă întoarce, mereu, și în trecut, ducîndu-mă pînă la izvorul de bucurii și necazuri ale copilăriei, din satul natal Vutcani — Tupilești din fostul județ Fălciu. Acolo, în casă și ograda părinților am crescut nu mai puțin de 18 copii".

„O echipă de rugby și cu rezervele necesare" — intervine reporterul.

„Bineînțeles, acolo ne jucam — reia bătrînul pensionar — de-a țurca și de-a mijoarca (jocul cu ochii legați al celui care caută prin curte și prin livadă, pe un altul care trebuie să cadă „baba oarba"). Mai tîrziu, cînd am urmat, la Iași, cursurile Școlii comerciale, am făcut cunoștință cu oina și cu trînta, singurele sporturi promovate de acel mare precursor, care a fost profesorul Moceanu.

Dar anii 1911—1913 au deschis drum și altor sporturi, datorită Asociației Federațiilor din România, înființată atunci. La București, unde venisem să-mi fac serviciul militar, am luat contact cu terenurile de la „Bolta rece", din str. Roma și din Obor, unde se bătea mingea rotundă. M-am simțit, totuși, mai mult atras de cea ovală, care mi-aducea aminte de harbujii copilăriei. Înclinația pentru rugby era bazată și pe faptul că am considerat acest sport mai variat, mai spectaculos, mai plin de neprevăzut și mai potrivit cu temperamentul nostru, al românilor.

Împreună cu Gh. Țicleanu am creat echipa de rugby a „Sportului studențesc". Am ținut să-l secundez acolo și apoi să-i duc mai departe inițiativa, îndată ce am fost numit profesor de educație fizică la Școala superioară de meserii de la Arsenalul Armatei. Aici, unde Aurel Vlaicu și-a construit al doilea avion, cu care a încercat să treacă peste Carpați, domnea nu numai o tradiție de muncă, dar și una de luptă pentru dreptatea socială. Dar „șefii" militari nu vedeau cu ochi buni activitatea mea pentru introducerea sportului — rugby, box, scrimă — în rîndul tinerilor de la Arsenal. Considerau că acestea întărește nu numai forța dar și conștiința de sine a tineretului muncitor, ceea ce constituia un pericol pentru clasa stăpînitoare de atunci.

Aveam de luptat, deci, atît cu lipsurile materiale — nu primeam nici un ajutor de la nimeni — dar și cu suficiența „superiorilor" care nu admiteau ca ucenicii de la Arsenal să facă și sport.

Totuși, am reușit să cresc la Arsenal cîteva contingente de sportivi, dintre care amintesc pe Bucur Badea, Crețu, Diceanu, Cofaru, Balea, Toulță, Velcu, Marinescu, Diaconescu, Bizon, George Iorgulescu etc., care au dus mai departe pasiunea pentru rugby, dragostea pentru sport.

Eram în același timp jucător și antrenor al echipei Arsenal, cu care am obținut multe satisfacții în campionatul de rugby. Am întreprins și primele turnee peste hotare, la Heidelberg, Frankfurt, Leipzig și Varsovia, unde am făcut o bună propagandă sportului românesc.

Acum urmăresc, la radio și televizor, toate manifestațiile sportive, în care un Ilie Năstase și Țiriac, fotbaliștii, boxerii, handbaliștii duc faima României pe toate meridianele globului".

Este bucuria cea mai mare pe care Stelian Aftemie, pionier al sportului românesc o are astăzi, la cei aproape 80 de ani ai săi...

D. MORARU-SLIVNA

Stelian Aftemie — pe vremea cînd echipa Arsenal București (unde era jucător și antrenor) ajunsese campioană la rugby

CRONICA SFERTURILOR DE VEAC

...CÎND BUNICII FĂCEAU SPORT

— decembrie —

1871 ● Gazetele vremii anunță apariția lucrării „Omul physicu — compoziționea și conservarea sa" de Gr. D. Patescu. Autorul arată printre altele că „omul nu poate exista dacă nu e acțiune și acțiunea nu poate fi dacă mașina (n.n.: în sens de corpul uman) se strică; prin urmare, omul physic este baza existenței. Prin această mașină materială trecînd toată substanța neîncetat, ea este supusă alterațiunei, se poate strica (...). Un organ ia cu atît mai multă forță cu cît îl dăm mai mult exercițiu (...). Un bun bine constituit a cărei alimentație este regulată și care face un exercițiu moderat rezistă perfect". Sînt recomandate în special „băile de riu" care „reanimă forțele" pierdute și „măresc porta de mișcare".

Recitind acest îndemn la mișcare să nu zîmbim! A fost făcut acum o sută de ani...

1896 ● Să încercăm o succintă RETROSPECTIVĂ a unuia dintre anii cu cea mai bogată activitate sportivă din secolul trecut. În 1896 a fost organizată „Marea cursă pedestră: București — Pitești — București", s-a inaugurat „Velodromul Român", au fost înființate „Societatea Stejarul" (pentru practicarea popicelor, jocurilor gimnastice și distractiv), „Clubul sportiv Galatz", „Clubul internațional al jucătorilor de popice" — Turnu Severin etc., „Societatea Română de Arme, Gimnastică și Dare la Semn" și-a continuat fructuoasa-i activitate în Capitală, iar la Iași „a fost numit definitiv la catedra sa (...) de la gimnaziul clasic „Alexandru cel Bun", profesorul Vasile Negruți"

1921 ● „În dorința de a veni în legătură mai strînsă cu tineretul din România (...) PRIETENII NATURII, asociație pentru educația fizică a muncitorilor din România" publică în numărul din 3 decembrie 1921 al ziarului „Tineretul socialist", un anunț prin care „roagă tovarășii din provincie a forma cîte o grupare sportivă". În numărul de a doua zi al aceleași publicații, se face apel la „grupările sportive de muncitori existente în țară să intre în legătură cu gruparea centrală din București".

În acest fel erau făcuți primii pași spre centralizarea grupărilor sportive muncitorești, în vederea asigurării unei unități de acțiune.

1946 ● „S-a încheiat turul diviziei A. I.T.A. s-a plimbat în ultima etapă (n.n.: 4—0 cu „U" Cluj) cucerind titlul, iar Juventus (n. n.: 1—0 cu C.F.R. București) l-a dat o mînă de ajutor, cucerind în rîndu-i titlul de lider al clasamentului bucureștean" (...) „Bonihadi, campion de toamnă al golgeterilor" (n.n.: cu 13 goluri marcate în 13 etape; pentru amatorii de statistici adăugăm că echipa sa, I.T.A., realizase 22 puncte din 26 posibile: un singur meci pierdut și două egale!). („Sportul popular" din 11 decembrie 1946).

Documentar alcătuit de Dorin ȘTEFLEA

EMOȚIA SUPER-CAMPIOANEI

Se știe că în urma tradiționalei anchete, efectuată anual de agenția TASS, tînăra sportivă australiancă Shane Gould, deținătoare a numeroase recorduri, a căror gamă merge de la probele de sprint pînă la cele de mare fond, a fost aleasă „cea mai bună sportivă a anului".

Neobișnuită cu marea glorie sportivă, Shane, în vîrstă de 15 ani, la auzul minunatei vești a început să plîngă, nevenindu-i să creadă. „Nici nu știam să sînt cunoscută în U.R.S.S. Mi a pierit graiul și nu pot spune nimic, decît că mulțumesc tuturor".

Cu patru ani în urmă, aceeași anchetă a conferit titlul tot unei înotătoare, americanca Debby Meyer. Ea nu s-a dezmințit, obținînd la ediția trecută a J.O. trei medalii de aur. Dacă ținem seama de ușurința cu care Shane doboară recordurile, evoluția ei în bazinele de la München este așteptată cu mare interes.

UN LUPTĂTOR DE MARE... TONAJ

Oricît vi s-ar părea de ciudat, omul din fotografia alăturată, aflat lîngă o grațioasă stewardesă, este un... sportiv! Numele său? CALHOUN. Porecla? Stog de paie, „mingiere" care i se trage acestui luptător australian (din echipa olimpică a țării!) de la greutatea sa: Calhoun cîntărește 292 de kilograme! De altfel, pentru a explica modul în care sportivul de la antipozi a ajuns la o asemenea „performanță", ziarul polonez „Tempo" — din care reproducem această imagine — notează cît mănîncă Calhoun la micul dejun: 16 ouă, 20 de chifle, 1 kg de marmeladă și 4.5 kg de lapte...

Cît despre adversarii lui Calhoun se zice că aceștia nu se tem în mod special de masivul luptător australian. Singura lor dificultate e... să-l prindă de mijloc!

PICĂTURI... PICĂTURI... PICĂTURI...

● Jucătorul cu golul în vîrful bocancului este foarte periculos: oricînd îi poate... sări bocancul din picior!

● De cele mai multe ori, în poarta goală, golul nu intră. De unde se vede că numai... contrariile se atrag!

● Arbitrul care trece cu vederea infracțiunile, la următoarea programare trebuie... trecut și el cu vederea!

● Jucătorul care crede că „marcajul" înseamnă „obstrucție" face o regretabilă eroare tehnică și „de fair play".

● Cartonașele galbene și roșii sînt destinate jucătorilor care fac greșeli întîmplătoare. Pentru cei nărăviți, ar trebui să se introducă unele negre.

● În istoria naturală a lucrurilor, întîi a fost fluierul piciorului și după aceea, fluierul... arbitrului.

(D. MAZILU-VICTOR HÎLMU)

MAXIME CELEBRE

Cel născut pe munți, nu se sperie de vîrfuri.

(Schiller)

De ce trebuie să ne urcăm pe vîrful munților? Fiindcă există.

(Hillary)

Păzește-te a doua zi după succes.

(Titu Maiorescu)

Educația ține cît viața.

(Jules Michelet)

Pasiunea întărește și mîna cea mai slabă.

(Ovidiu)

CELE MAI BUNE URĂRI

Două noi căsătorii, în lumea sportului, două noi familii întemeiate, sub soarele dragostei și al înțelegerii. Ele pornesc în viață cu entuziasmul și încrederea specifice tinereții, cu convingerea că munca și perseverența le vor ajuta la realizarea idealurilor lor.

Dar, să facem și... nominalizările: Petre Mihaiuc, cel mai bun gimnast al țării, multiplu campion național, s-a căsătorit cu Georgeta Bernea, și ea, pînă nu de mult, o valoroasă reprezentantă a gimnasticii moderne iar tînărul fotbalist Viorel Năstase și-a ales ca tovarășă de viață pe Lucia Păun.

Felicitările noastre! Și ale tuturor iubitorilor de sport.

Foto: Dragoș NEAGU

Răspunde Ion Poștașu

ILEANA EPAMINONDA, BUCUREȘTI. „Răspunzînd unui cititor, spuneați că Dobrin n-avea încă 16 ani cînd a debutat la F.C. Argeș și că el n-ar fi exclus să dețină, în felul acesta, recordul de tinerețe în divizia A. Dv. făceați, însă, în același timp, o precizare: „nu posed toate datele necesare". Din întîmplare, eu posed cîteva și, în cazul cînd putem echivala prima echipă a cluburilor din trecut,

cu echipele de divizia A, recordul de tinerețe îi aparține lui Ștefan Dobay, care, la 26 septembrie 1924, exact în ziua cînd împlinea 15 ani, a debutat în echipa I a clubului Unirea C.F.R. Timișoara, înscrînd trei goluri. Atrag atenția și asupra unui alt mare talent, Nicolae Covaci-Kopek, care avea 16 ani, la 15 septembrie 1929, cînd a debutat în echipa națională, la Sofia, în jocul România — Bulgaria. Scor 3—2 pentru noi. Deci și el a debutat în echipa sa, înainte de a fi împlinit vîrsta de 16 ani". Vă mulțumesc. În numele cititorilor, pentru interesantele date pe care ni le-ați furnizat, n-ați vrea să semnăm împreună, măcar rubrica de duminica aceasta? Cinstea ar fi pentru mine, vă asigur!

M. IONESCU, PLOIEȘTI. Dar, nu cel de la Petrolul! În orice caz, felicitări pentru epigramă, pe care mă grăbesc s-o public:

Ne minunăm (nu-i semn al răutății!)
Cît de ușor, etapă de etapă,
Contrazicînd principul densității,
„Petrolul" intră toi mai mult la... apă!

ION GHIEL, COMUNA PERIAM. Nimeni nu v-ar putea spune cu precizie ce a stat la baza ciudatei numărători folosite la tenis: 15, 30, 40 și... ghem. Dar dacă unii, susținînd meciuri de tenis, sînt în dificultate, să știți că nu e din cauza numărătoarei!

G. PICK, CLUJ. De acord cu dv. Dar problema ridicată n-are nici un fel de legătură cu C.N.E.F.S. sau cu vreun arganism de-al său.

ION OLARU, CARANSEBEȘ. De unde și pînă unde această afirmație a colegului dv. D. I., că Iordănescu ar fi puțin miop? Dacă ar fi să ne luăm după imprecizia șuturilor la poartă, ar trebui să conchidem că 99% dintre înaintașii noștri sînt miopi de-a binelea. Dar, vă garantez că ei stau bine cu vederea. Cu șuturile stau prost!

MIHAI PĂDUREANU, BUCUREȘTI. Contopindu-se parcă cu Rapidul, Teofil Codreanu nu este, totuși, giuleștean sută la sută, ci așa, cum susțineți dv. el s-a făcut transferul de la Steaua la Rapid. Rămîne de văzut, însă, dacă prietenul dv. consideră răspunsul meu drept o confirmare „oficială"!

UN GRUP DE MUNCITORI AI UZINELOR „6 MARTIE", ZĂRNEȘTI. 1) Iată vîrstele celor doi eroi ai pasionantului meci de tenis de la Paris: Ilie Năstase — 25 ani (împliniți la 19 iulie), Stan Smith — 23 ani (împliniți la 14 decembrie).

2. „Am vrea să-i vedem, din nou, în „Cupa Davis", pe Ilie Năstase și pe Ion Țiriac. De aceea, am dori foarte mult — și sîntem convinși că exprimăm dorința tuturor iubitorilor sportului din țara noastră — ca Țiriac să-și schimbe hotărîrea de a se retrage din această competiție". Pe mine m-ați convins. Rămîne să-l convingeți și pe Țiriac!

CLAUDIA OLARU, PIATRA NEAMȚ. „Aș dori mult să am o fotografie a celui mai mare sportiv al țării, Ilie Năstase. Dar nu există nici o posibilitate de a mi-o procura. De fapt, mă întreb: cum este posibil să nu se găsească în comerț fotografia acestui strălucit jucător de tenis?". Într-adevăr, este un lucru de neînțeles. Vă promit că voi sta de vorbă, în această privință, cu conducerea clubului Steaua. Și, poate că nu va fi degeaba...

A. PAULESCU, BUCUREȘTI. Cred că și alți arbitri, mai experimentați, le-ar fi... zburat o stea sau două, la un meci

Dinamo — Steaua atît de aceră! De acord, deci, cu dv. că nu trebuie să i se retragă creditul lui Otto Anderco, care rămîne o speranță a arbitrajului nostru.

VLADA ȚEPELUȘ, BUCUREȘTI. Am avut dreptate. În zeci de scrisori ați risipit adesea vervă veritabilă într-o nesfîrșită serie de catrene cu un singur adresant: eu! Prea multă onoare! Dar iată, că urmîndu-mi sfatul, ați abordat o temă de... interes general, răspunzînd epigramei în care un alt epigramist, Nelu Quintus din Ploiești, referindu-se la succesul lui Năstase, spunea că printre așii de la Paris „a tunat și-a fulgerat „Sfîntul"... Ilie":

Este clar acum, în fine,
Că avem doi „sfinți" Ilie.
Unu-i mistic, știe-oricine,
Altu-i o..., minune vie!

Ilustrații: N. CLAUDIU